

O seară de toamnă târzie

Actul I

Scena... puțină imaginație pentru a face o stație... În scenă câțiva oameni ce așteaptă trenul, și un grup de copii ce apar după aceea! Singurele personaje principale, Don Bosco și Mihai!

Povestitorul: - O seară de toamnă târzie... Trenul trebuia să sosească peste o oră! Era deja trecut de ora 7, așa că mă hotărâsem să fac câțiva pași... o ceață deasă învăluia întreaga zonă; ploua mărunt! Lumea ce aștepta pe peron devenise tăcută; mulți se adăpostiseră în sala de așteptare. Unii dormeau!!!

Singurul lucru care deranja această atmosferă plictisită și somnoroasă, erau vocile gălăgioase ale unui grup de băiețași, dare se tot învârtea prin sală, fără ca nimeni să fi înțeles de ce!

...Așteaptă!... Ia-!... Mai repede! Acum, fugi, ce mai aștepți!... oprește-! ...Nu! Celălalt! Ți-am spus doar!....

Pentru o clipă, lumea fu cuprinsă de panică; un straniu sentiment de panică! Cu siguranță văzuseră cu toții nenumărate astfel de grupuri de „golănași”: hoți de buzunare, copii ai străzii... în fine, singura grijă era de a-și proteja bine gențile și buzunarele, așa că mulți se treziseră din somnul dulce, privindu-i sau bârfindu-i.

Dintre toate acele voci, una singură părea a fi specială... controla de fapt toate celelalte voci, care se dovedeau a fi ascultătoare! Atunci, îmi veni o idee, aș spune chiar splendidă! Dintr-o dată se născuse în mine, dorința de a-l cunoaște pe acela care cu atâta curaj și siguranță reușea să-i controleze pe ceilalți, care acum, erau strânși în jurul său.

*Mă îndreptasem spre ei, dar o luaseră cu toții la fugă.
Singurul căruia părea să nu-i fie frică, era tocmai acela pe care eu doream să îl cunosc. Văzându-mă îmi spuse:*

Mihai: - Cine ești? Nu vezi că ai reușit să ne întrerupi jocul?

Don Bosco: - Sunt un prieten! *I-am răspuns.*

Mihai: - Ei bine, spune ce vrei și lasă-ne în pace!

Don Bosco: - Nu vreau să vă stric jocul, dimpotrivă, aș vrea să mă joc și eu cu voi!

Mihai: - Dar cine ești? Noi nu te cunoaștem!

Don Bosco: - Îți repet că sunt un prieten care vrea să se joace cu voi, dar tu cine ești?

Mihai: - Eu? Cine sunt? *Vocea i se schimbase brusc* – Eu mă numesc Mihai, și sunt căpitanul acestui grup

Povestitorul: - *În timp ce încă mai discutam, ceilalți copii care fugiseră, acum erau din nou strânși în jurul căpitanului lor. Eu continuam să vorbesc cu Mihai:*

Don Bosco: - Spune-mi Mihai, câți ani ai?

Mihai: - Am 13 ani!

Don Bosco: - Te văd destul de măricel, cunoști cumva vreo meserie?

Mihai: - Bineînțeles... știu să fac nimic!

Don Bosco: - Până acum, ce ai făcut?

Mihai: - Am mers la școală!

Don Bosco: - Ce școală ai făcut?

Mihai: - Abia ce am terminat clasa a IV-a!

Don Bosco: - Părinții tăi ce fac?

Mihai: - Doar mama, căci de câțiva ani, am rămas fără tată! Muncește pe unde poate, ca să poată aduce în casă pâinea necesară!

Don Bosco: - Ce ai vrea să faci în viitor?

Mihai: - Ceva-ceva, ar trebui să fac și eu, dar nu știu ce!

Povestitorul: - *Am rămas impresionat de sinceritatea acestuia, și îmi dădui seama de pericolele pe care strada i le rezerva.*

Don Bosco: - Michele, ai putea renunța la toate aceste obiceiuri... cu furtul și cu scandalul, nu vei reuși să faci nimic bun... ar trebui să înveți și tu o meserie!

Mihai: - Știu, dar nu ajunge să vreau... știu că mulți dintre prietenii mei, sunt în închisoare, pentru că au fost prinși când furau... am riscat și eu, de multe ori, norocul meu că nu m-am ales decât cu vreo câteva palme și niște înjurături! Dar cum aș putea să merg să continui școala, când mama abia ce reușește să câștige câțiva bănuți pentru a ne ține în viață?

Don Bosco: - În seara aceasta, imploră-l pe Dumnezeu să te ajute!!! Dar roagă-l din inimă! Încrede-te în el, căci va găsi cu siguranță o soluție și pentru tine!

Actul II

Mihai: – Mi-a lăsat această medalie, și m-a invitat în oratoriu... Sunt destul de curios să văd cum este acolo... ceva am auzit eu despre acel loc, dar până acum, nu am fost pe acolo niciodată! În

orice caz, dacă mă voi plictisi, voi pleca imediat, și nu mă voi mai amăgi pe de degeaba! Și-apoi, cine știe dacă voi reuși să mă împrietenesc cu toți copiii de acolo... Am auzit multe lucruri bune despre ei... Dar ajunge cu vorba... Voi intra și voi vedea!

Între timp, pe scenă apare un grup de copii care încep să se joace! Mihai, intră și el în acest grup... se joacă și el. Din când în când, se văd mâini ridicate în aer, în semn de protest. Totul se face în liniște, în timp ce povestitorul continuă:

Povestitorul: – Zilele treceau, dar Michele se comporta la fel ca și înainte; era destul de încrezut pentru a renunța la propriile sale idei. Viața fusese prea dură pentru el, rămase fără tată, fapt care acum îi permitea să facă tot ceea ce îi trecea prin minte, fără ca nimeni să-l poată controla. Furtul, cuvintele urâte la adresa altora și înjurăturile, erau pentru el trei elemente indispensabile, dar care îi făceau mai mult rău decât bine. De când frecventa oratoriul, renunțase câtuși de puțin la multe dintre obiceiurile sale rele, însă de multe ori cuprins de invidie, cu toate că nimeni nu îl întrecea în jocurile pe care le făceau, se comporta destul de rău cu ceilalți copii; îi jicnea de multe ori, sau îi îmbrâncea.

Răbdarea lui Don Bosco, depășea însă, orice limită. Părea că aștepta un miracol în privința căruia, toți ceilalți erau convinși că nu se va realiza prea curând...

În spatele scenei rămâne grupul de copii, care continuă să se joace. Doi dintre aceștia fac câțiva pași în față, și încep să discute:

Alex: – Ștefan! Ai văzut ce cap pătrat este Mihai? Orice i-ai spune, nu vrea să înțeleagă! În plus, îi mai deranjează și pe ceilalți cu comportamentul și cu înjurăturile sale! Se vede că are în cap numai tâmpenii...

Ștefan: – Ai dreptate, căci de când am venit în oratoriu, nu cred că am mai întâlnit unul ca el. Și totuși! Gândește-te puțin la calitățile lui! După mine, are un suflet minunat, dar ... Amintește-ți când Vlad căzuse pe terenul de fotbal.. aproape că își rupsesse brațul. Fu Mihai cel care fugise imediat ca să vadă ce i s-a întâmplat, si-i sistemă puțin brațul... Este adevărat că mai înainte îl insultase, dar ... Sau duminica în care în oratoriu veniseră acei vagabonzi care încercau să ne fure mingile! Fu Mihai cel care îi pusese pe fugă... Mihai!

Alex: – Așa este.. îmi amintesc destul de bine toate acestea, dar nu înțeleg de ce numai în astfel de ocazii că îți manifestă bunătatea față de noi! Ar putea să se comporte la fel, și în celelalte momente, să fie mai bun cu ceilalți, să nu mai înjure atâta...

Ștefan: – se pare că orice I se spune, este inutil. Se pare că nici măcar de Don Bosco nu ascultă. Se vede că nu prea s-a schimbat de când a început să vină în oratoriu!

Alex: – Ștefan, ascultă! Mi-a venit o idee. În loc să îl mai bârfim degeaba, ce ar fi să-l ajutăm noi ca să se schimbe?

Ștefan: – Ha! Ha!

Alex: – Vorbesc serios!

Ștefan: – Și cum am putea noi să-l ajutăm?

Alex: – Simplu! Îți amintești de Dominic?... ce rău îmi pare că nu mai este printre noi... dacă ar mai fi fost în viață și dacă l-ar fi cunoscut pe Mihai, cu siguranță ar fi reușit să-l ajute, ar fi reușit să-i spună că ceea ce face el, nu este bine!

Ștefan: – Ai dreptate! Cu fiecare dintre noi, s-a comportat atât de bine... ne-a ajutat într-adevăr să înțelegem că viața este altfel decât cum o vedeam noi! Dacă ar mai fost și astăzi între noi... Chiar îmi este dor de Dominic!

Alex: – Eu cred că dacă ai reuși să te apropii de Mihai, văzând că ești singurul în care are încredere, și dacă i-ai povesti despre Dominic, poate ar înțelege multe lucruri! Haide, curaj Ștefane! Ești singurul lui prieten pe care îl ascultă... ești singurul care poate încerca!

Ștefan: – Bine! Atunci promit că voi încerca!

Actul III

În scenă doar Ștefan și Mihai.

Ștefan: – Salut Mihai!

Mihai: – A! Ștefane, cât mă bucur să te văd! Chiar aveam nevoie să vorbesc cu tine! Nici nu știu ce să mai fac! M-am certat aproape cu toții... știu că sunteți supărați pe mine... dar ce importanță mai are? Viața merge înainte! Dacă m-aș opri la toate tâmpeniile voastre... vă comportați ca niște copii...

Ștefan: – Nu Mihai... Cum aș putea să îți explic? Ah, acum îmi dau seama... dacă tu l-ai fi cunoscut pe Dominic, cred că..

Mihai: – Pe cine? pe Dominic! Dar cine mai este și Dominic?!?

Ștefan: – Era unul dintre cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată!

Mihai: – A! termină! Iarăși începi cu sfințisorii tăi!!

Ștefan: – Văd că nu știi să faci altceva decât să mă insulti! Și totuși!

Mihai: – Bine! Scuze! Uite, îți promit că te voi asculta... asta doar pentru că ești prietenul meu, dar nu te aștepta ca eu să-mi schimb viața!

Ștefan: – Dacă ar fi fost între noi astăzi, cu siguranță ar fi știut cum să te ajute pentru a renunța la multe obiceiuri rele... M-a ajutat pe mine, pe Gigi, pe Vasile, pe Gabi... ne-a ajutat pe toți! Era atât de bun cu noi! Îmi amintesc de prima zi în care a venit în oratoriu...

Scena se întunecă, iar pe scenă apare Don Bosco împreună cu un grup de copii. Se joacă împreună! La un moment dat, intră în scenă Dominic împreună cu tatăl său.

Tatăl:– Bună-ziuă! (*dă mâna cu Don Bosco*)

Don Bosco: – Bună-ziuă!

Tatăl:– Am auzit multe lucruri bune despre dumneavoastră! Vedeți, fiul meu ar vrea să vă ceară un favor...

Don Bosco: – Cu plăcere! Și sper să vă pot ajuta! Despre ce este vorba?

Tatăl:– Dominic! Spune-i lui Don Bosco de ce ai vrut să vii astăzi la oratoriu!

Dominic: – Numele meu este Dominic Savio, și locuiesc nu departe de aici, la Mondonio... Parohul meu mi-a spus că a vorbit deja cu dumneavoastră cât privește scopul acestei vizite...

Don Bosco: – Bineînțeles! Mi-a spus doar lucruri frumoase despre tine!

Dominic: – Atunci, ce spuneți Don Bosco? Ați putea să-mi dați un sfat cât privește viitorul meu? Știți, eu aș vrea ca să continui studiile aici, cu dumneavoastră!

Don Bosco: – Hm! Mi se pare că ești o stofă destul de bună!

Dominic: – O stofă? Și la ce ar putea folosi această stofă?

Don Bosco: – Am putea face o haină frumoasă Domnului! Ce spui?

Dominic: – Așadar, Don Bosco, eu sunt stofa! ...iar dumneavoastră croitorul!

Don Bosco: – Dominic! Mă tem că sănătatea ta puțin cam fragedă, te va împiedica să-ți continui studiile!

Dominic: – Este adevărat don Bosco, dar sunt convins că Dumnezeu mă va ajuta! Îmi doresc atât de mult ca într-o zi să îi pot

sluji, să-i ajut și eu pe copiii care au nevoie, la fel cum faci și tu Don Bosco!

Don Bosco: – Mă bucur să aud aceste cuvinte spuse de tine! Uite, (*dându-i o foaie*) să facem o mică probă! Până mâine, încearcă să memorezi ceea ce este scris pe această foaie. Între timp, eu aș vrea să vorbesc puțin cu tatăl tău!

Dominic: – Mulțumesc Don Bosco!

Dominic: *se retrage în spatele scenei și se așează pe o "piatră" începând să citească acea foaie. Don Bosco, continuă discuția cu tatăl său.*

Don Bosco: – Pare a fi un băiat bun!

Tatăl: – Așa este Don Bosco! ...este atât de cuminte și de ascultător, că pentru mine este o adevărată bucurie!

Don Bosco: – Povestiți-mi câte ceva despre el!

Tatăl: – Știți Don Bosco... îmi amintesc de o zi cu totul specială!

Don Bosco: – Să auzim!

Tatăl: – S-a întâmplat iarna trecută! Mergea la școală... într-o dimineață, ajuns la școală, văzu unul dintre colegii cei mai ștregari cum umpluse soba nu cu lemne, dar cu zăpadă, lăsând clasa înghețată... Credea că face o glumă bună, dar imediat ce Don Cagliero, învățătorul lor, intră în clasă, își dădu seama că ceva nu este în regulă... era prea frig în acea clasă. Descoperi imediat soba plină de zăpadă! Se înfuriase imediat, și vru să afle numaidecât, cine este autorul acestei glume de prost gust! Teama îi cuprinsese pe toți elevii, căci știau bine ce avea să se întâmple celui vinovat. Dar spre surprinderea tuturor, Dominic se ridică în picioare și luase toată vina asupra lui. "Eu sunt vinovat!" spuse. Pe moment, nici măcar învățătorului nu-i venea să creadă, dar cuprins de mânie, îl certă zdravăn! Dar și mai mare îi fu mirarea când descoperise că de fapt, adevăratul vinovat era un altul!

Don Bosco: – Este într-adevăr un băiețel nemaipomenit!

Dominic: *se ridică din locul său, apropiindu-se de Don Bosco.*

Dominic: – Don Bosco, am învățat-o! dacă dorești, pot să o recit imediat!

Don Bosco: – Ești foarte inteligent Dominic! Vino cu mine, vreau să-ți prezint câțiva prieteni!

Tatăl: – La revedere Don Bosco! Dominic, să ai grijă de tine! (*părăsește scena*)

Don Bosco: – La revedere! (*îndreptându-se spre ceilalți copii*) Copiii! Uitați cine a venit azi la oratoriu! Este un nou prieten, pe care se cuvine să-l primim între noi cu mare bucurie!

Un copil: – Salut Dominic, eu sunt Iosif!

Dominic: – Mă bucur să te cunosc!

Un alt copil – Am auzit multe lucruri bune despre tine!

Un copil: – Eu sunt Leo!

Un copil: – Eu Vasile!

Puțină agitație, copiii se prezintă lui Dominic, strigă, după care părăsesc scena.

Actul IV

În scenă apar doi copii care se ceartă!

Primul copil: – În ultima vreme văd că o cam cauți cu lumânarea!

Al II-lea copil: – Cine vorbea! Unul care mă insultă mereu... dar îți promit că mai devreme sau mai târziu, o să o încasezi bine!

Primul copil: – Dacă vrei să știi, mie nu îmi este frică de tine!

Al II-lea copil: – Ajunge! Mă voi răzbuna cât de curând... mă enervezi din ce în ce mai tare!

Primul copil: – Pentru toate înjurăturile pe care mi le-ai făcut până acum, voi avea eu grijă să te pun la punct!

Intră în scenă Dominic.

Al II-lea copil: – Ce mai vrei și tu acum? Ai chemat cumva pe cineva care să ne despartă? Putem să ne batem și mâine!

Dominic: – Nu, nu am chemat pe nimeni, chiar dacă ar fi trebuit să o fac!

Primul copil: – Atâta ți-ar mai fi trebuit!

Al II-lea copil: – Atunci, de ce ai venit aici, ca să ne încurci? Vrei să ne iei la mișto, sau vrei cumva ca să ne desparți?

Dominic: – Nu!

Primul copil: – Ce importanță mai are? Să începem lupta! Vom vedea imediat cine este mai tare!

Al II-lea copil: – Bine! Ia o piatră în mână, și aruncă dacă ai curaj!

Dominic: – (*Merge între ei, scoate cruciulița pe care o poartă mereu la gât, și o arată celor doi*) Priviți bine! În momentul în care veți arunca piatra, repetați cuvintele pe care Don Bosco ni le-a repetat în aceste zile la catechism: "Isuse, știu că tu ți-ai dat viața pentru

mine!" iar după aceea, adăugați: "Cu toate acestea, eu vreau să-i fac rău prietenului meu!"

Primul copil: – Nu! Nu aș putea să spun aceste cuvinte, după care să arunc piatra! Îmi pare rău că de o săptămână ne tot certăm! Pentru câteva tâmpenii...

Al II-lea copil: – Ai dreptate! Mulțumesc Dominic... fără tine, am fi riscat să primim câte o piatră în cap!

Primul copil: – Și mie îmi pare rău, scuză-mă!

Al II-lea copil: – Iartă-mă, și promit că nu te voi mai înjura niciodată!

Primul copil: – Nici eu!

Dominic: – Știți, eu împreună cu alți colegi, am format un mic grup... L-am, intitulat Grupul Bucuriei. Cu toții, ne-am hotărât să fim mai buni; veselia este cheia fericirii noastre. Don Bosco mi-a spus că pentru a face parte din acest grup, trebuie să fii mereu vesel... Cine știe, poate vom deveni sfinți și noi!

Al II-lea copil: – Rămâne de văzut, dar până una alta, aș vrea și eu să fac parte din acest grup!

Primul copil: – Nici nu mă gândesc să te las de unul singur. Voi veni și eu!

Dominic: – Bine, vă aștept cu plăcere!

Între timp apare în scenă Don Bosco!

Don Bosco: – Dominic, vino repede! Trebuie să îți spun ceva!

Dominic: – Imediat Don Bosco!

În timp ce Don Bosco și Dominic vorbesc în fundul scenei, fără ca nimeni să-i audă, scena se umple de niște copii gălăgioși. La un moment dat, Dominic se reîntoarce în mijlocul lor, și le spune:

Dominic: – Prieteni, m-am simțit atât de bine în mijlocul vostru, dar din păcate...

Un copil: – Ce vrei să spui?

Dominic: – În această săptămână, am fost la doctor, căci mă simțeam rău... Doctorul mi-a spus că sufăr de o boală foarte gravă!

Un copil: – Dar te vei vindeca! Fii vesel, tu mereu ne-ai sfătuit să fim veseli, chiar și în momentele cele mai grele!

Dominic: – Eu sunt vesel, dar boala de care sufăr... Peste puțin timp, va trebui să plec... nu voi mai putea rămâne în mijlocul vostru!

Se aude un "NU" din gura tuturor copiilor...

Un copil: – În mod sigur te vei întoarce după ce te vei vindeca! Ne vei lipsi atât de mult!

Dominic: – Nu, nu mă voi mai întoarce... niciodată!

Un copil: – Curaj Dominic!

Dominic: – Don Bosco, ce ar putea să facă un bolnav pentru Dumnezeu?

Don Bosco: – Ar putea să-i ofere propria suferință!

Dominic: – Don Bosco, din paradis, îi voi putea vedea pe prietenii mei de la oratoriu, pe părinții mei!

Don Bosco: – Bineînțeles Dominic!

Dominic: – Adio! Dragii mei prieteni, îmi veți lipsi mult, dar sper ca într-o zi să ne putem revedea cu toții în paradis!

Scena se întunecă. Puțină muzică nu prea veselă... Toți părăsesc scena.

Actul V

În scenă apare Mihai și Ștefan așezați pe o bancă.

Ștefan: – Da, și din păcate după o săptămână, dragul nostru Dominic murise... Ce păcat!

Mihai: – Este adevărat! Era într-adevăr un prieten ideal... mi-ar fi plăcut și mie să-l cunosc!

Ștefan: – Sunt sigur că și Dominic ar fi vrut să te cunoască! În plus, te-ar fi putut ajuta să fii mai vesel și să te porți mai bine cu ceilalți...

Mihai: – Ei bine! Sunt cum sunt, și nu cred că voi reuși să mai fac ceva bun... folosesc doar insulte pentru ceilalți și nu sunt nicidecum prea vesel!

Ștefan: – Curaj Mihai! Niciodată nu este prea târziu... ai putea încă să te mai schimbi și tu!

Mihai: – *(cu lacrimi în ochi)* Chiar acum, voi merge la Don Bosco, și-i voi spune că de astăzi înainte vreau ca să fiu mai bun, și promit că nu voi mai insulta pe nimeni în oratoriu... nu voi mai înjura... vreau ca să îmi schimb viața! Voi fi mai vesel și-i voi ajuta și eu pe ceilalți, la fel cum faceți voi cei din Grupul Bucuriei... Dar nu cred că va fi chiar așa de ușor...

Ștefan: – Curaj Mihai, nu ai de ce să-ți fie teamă!

Mihai: – Mulțumesc Ștefane!

Ștefan: – Bine, haide să mergem!

Amândoi părăsesc scena.

Povestitorul: – Și din acea zi, Mihai devenise un altul! Se minunau cu toții de această schimbare profundă a lui Mihai, care devenise atât de bun, de vesel și de altruist, încât toți ceilalți copii doreau să-l imite. Devenise inegalabil în toate acțiunile sale. Fu după aceea pentru mulți ani, un animator exemplu, neobosit în activitățile organizate pentru copiii din oratoriu. Intrase și el în Grupul bucuriei, nu după mult timp, devenind și el unul dintre liderii acestui grup. În orice caz, visul lor era cel al lui Dominic... „Fiți mereu veseli, și ajutați-i mereu pe ceilalți. Veselia e cheia fericirii noastre!”

SFÂRȘIT